

og Industrivirksomhed paa Landet udenfor Byerne. Mindretallet vilde derfor foretrække, at de fremmede handelsrejsende fik Ret til at rejse om og falbyde deres Varer overalt i Landet.

Da imidlertid en Uenighed paa dette Hovedpunkt muligvis vilde vanskeliggøre Forslagets endelige Vedtagelse af Lovgivningsmagten, og da man erkender, at det af Hensyn til vort gode Forhold til Udlandet er af Vigtighed at faa denne Reform gennemført snarest muligt, er man i Udvalget enedes om et Mellempunkt, nemlig dette, at de fremmede handelsrejsendes Ret til at rejse om og falbyde Varer udvides til at omfatte de større Handelspladser paa Landet. Man kunde i Loven ligefrem nævne, hvilke disse Handelspladser ere, men man har fundet det rigtigere i Stedet derfor at angive en almindelig Grænsebestemmelse og overlade Handelsministeren at anvende denne. Som saadan Grænsebestemmelse har man valgt, at Folkemængden paa vedkommende Plads skulde være mindst 2,000 Personer, og at Bebyggelsen skulde være „købstadmæssig“. At en saadan Begrænsning er vilkaarlig, maa indrømmes; men man mener, at det i Praksis er det bedst anvendelige, det, man snarest kan enes om. Udvalget er derfor ogsaa enedes om at stille et dertil sigtende Ændringsforslag til Forslagets § 1.

Udvalget foreslaar endvidere, at der til Slutningen af § 4 føjes et nyt Stykke, saalydende:

„For Adgangsbeviset erlægges et Depositum af 20 Kr., der tilbagebetales af det Toldsted her i Landet, til hvilket Adgangsbeviset tilbageleveres senest Dagen efter dets Udløbstid.“

Dette Forslag er motiveret ved, at man har ment derved at kunne skærpe Kontrollen med, at Adgangsbevisernes Gyldighedsfrist ikke overskrides.

Lovforslagets § 6 har i Udvalget været Genstand for megen Tvivl. Man erkender i og for sig Berettigelsen af den Tanke, der ligger til Grund for denne Be-

stemmelse, nemlig at de her i Riget bosatte Personer burde kunne være handelsrejsende her i Landet for fremmede Huse uden at løse Adgangsbevis; men der er herved den Ulempe, at Afgiften for de fremmede derved saare let vilde kunne omgaaes og dens Udbytte derved i væsentlig Grad forringes. Paa den anden Side forekommer det Udvalget, at det vilde være haardt, om Indlændinge, der jo svare Skatter og Afgifter til Stat og Kommune, skulde betale ogsaa den Forhøjelse af Betalingen for Adgangsbeviset, som denne Lov kræver af fremmede handelsrejsende. Udvalget er derfor enedes om at foreslaa § 6 ændret derhen, at de omhandlede her i Landet bosiddende Personer ikke skulde rammes af Forhøjelsen af Betalingen for Adgangsbeviserne, men vedvarende betale den gamle, lave Afgift efter Frd. af 1839 og beholde den nuværende Ret til at faa Adgangsbeviset ombyttet.

Ændringsforslag.

Af Udvalget:

Til § 1.

1) I 5te—6te Linie udgaar „i Frederiksberg . . . Levering“, og i Stedet for indsættes: „i saadanne Stationsbyer og Handelspladser paa Landet, der have en købstadmæssig Bebyggelse, og som ifølge den sidst afholdte almindelige Folketælling have en Folkemængde af mindst 2,000 Personer; Handelsministeren afgør, hvorvidt disse Betingelser ere til Stede. Det Salg, som saaledes finder Sted, maa kun ske paa Levering“.

Til § 4.

2) Til 2det Stykke føjes et nyt Punktum, saalydende:

„For Adgangsbeviset erlægges et Depositum af 20 Kr., der tilbagebetales af det Toldsted her i Landet, til hvilket Adgangsbeviset tilbageleveres senest Dagen efter dets Udløbstid“.